

Naar Ierland in een andere versnelling

foto's Jeanette van Ditshuijzen

Jeanette van Ditshuijzen

foto Getty Images/Lonely Planet Images

Reizen per vrachtschip is the way to go. Langzaam, zonder contact

met de buitenwereld, dein je mee op het ritme van de scheepsmaaltijden.

JEANNETTE VAN DITSHUIJZEN

Reizen per vrachtschip zijn te boeken via: cargoshipcruises.nl. De duur van een trip varieert van 6 tot 97 dagen en bestemmingen liggen over de hele wereld.

Veel mensen denken dat een reis per vrachtschip goedkoop is. Dat is niet per se het geval. De hier beschreven reis naar Ierland en terug is er vanaf 574 euro per persoon (hut plus drie maaltijden). Voor een enkele reis van Antwerpen naar Kaapstad (21 dagen) ben je zeker 1953 euro kwijt.

Rivier de Lee bij Cork.

We hebben goede herinneringen aan reizen per schip. Tot drie keer toe keerden mijn man en ik van een jarenlang verblijf overzee per vrachtschip terug naar Nederland. Dat loom over het dek wandelen, het vele lezen en het op gezette tijden eten en drinken - altijd voor herhaling vatbaar.

Gelukkig kun je op veel vrachtschepen nog steeds als passagier meereizen. Dus geven we op een druilerige zomerochtend acte de présence aan boord van de Samskip, een Duits schip dat in een week vanuit Rotterdam drie Ierse havens aandoet: Dublin, Waterford en Cork.

Verwacht geen toeters en bellen. Als we voor het avondeten aantreden, zegt de Oekraïense kapitein: "Ik ben de kapitein, dat is de stuurman en hij is de werktuigbouwkundige", om vervolgens de benen te nemen.

De Filippijnse kok Ben is gelukkig uit ander hout gesneden. Hij neemt de tijd en probeert het ons -

tevergeefs - culinair naar de zin te maken met gerechten die een combinatie zijn van de oosterse en de Oost-Europese keuken. Uitgebreid vertelt hij over zijn drie studerende kinderen en hoe hij eerst als afwasknechtje in Manila werkte en daar de kunst van het koken afkeek. "Ik kon toch moeilijk mijn hele leven blijven afwassen? Ik wil mijn kinderen een toekomst geven en daarom vaar ik nu als kok, zodat zij kunnen studeren."

Ronduit geschokt reageert hij als hij hoort dat wij geen kinderen hebben. De volgende ochtend bij het ontbijt begint hij er weer over. Hij begrijpt het absoluut niet en tobt er de hele week over.

De eerste uren kijken we gefascineerd naar het laden van het schip. De enorme kranen zijn net schakers als ze de kleurrijke containers als pionnen over het dek verdelen. Pas rond middernacht varen we de Beatrixhaven uit, de Nieuwe Waterweg op, die veel weg heeft van een drukke winkelstraat rond Kerstmis. Links en rechts branden en knipperen duizenden lampen die de Samskip op weg helpen naar de Noordzee.

Omdat we de volgende dag de hele dag op zee zijn, wordt er aan dek een barbecue georganiseerd met speenvarken aan het spit. We eten met de tienkoppige Filippijnse bemanning, de kapitein, de werktuigbouwkundige en de stuurman aan een lange tafel waar kok Ben grote schalen met salades klaarzet, het varken verdeelt en daarbij broodjes vol knoflook serveert. De kapitein trakteert op bier en iedereen is vrolijk.

Ben kondigt een paar keer aan dat de bemanning daarna karaoke gaat zingen. Wij doen alsof onze neus bloedt, want als we aan gezelschapsspelletjes hadden willen meedoen, hadden we net zo goed met een echte cruise kunnen meevaren. We zijn nog maar net

terug in onze hut, of hij belt met de vraag waar we blijven. Weigeren is geen optie en dus dalen we als lammeren op weg naar de slachtbank de 54 traptreden weer af. Van verre horen we al de klanken van de vals meezingende Filippino's, die de resten van de barbecue naar binnen werken. Er zit niets anders op dan luidkeels 'A Whiter Shade of Pale' mee te blèren, wat ons op grote bijval van de bemanning komt te staan.

We denken even terug aan de keurige bar van de Nederlandse bemanning toen we van Suriname naar Nederland voeren. Of aan de luxe suite aan boord van het Engelse schip dat ons van Curaçao via Aruba, Colombia, Costa Rica en Jamaica naar Nederland bracht. Daar hadden we een ruime suite en was er voor de passagiers (maximaal twaalf) een lounge met video, bibliotheek en spelletjes. De gastenkeuken bood dagelijks vers fruit, koekjes en crackers. Onder in het schip was een zwembadje, gevuld met zeewater.

Die luxe biedt de Samskip niet, maar het idee is hetzelfde: je overgeven aan nietsdoen en doelloos op de brug over zee staren zonder contact met de buitenwereld, want tot verdriet van de Filippijnse en Oost-Europese bemanning is er geen wifi aan boord.

De derde ochtend gaat het gebeuren: we varen de rivier de Liffey op, de haven van Dublin in. Met verve weet de kapitein het logge gevaarte tot op de centimeter nauwkeurig op zijn plek te 'parkeren', waarna wij met veiligheidshelm op en knalgeel vestje aan naar de haveningang lopen. Een bus brengt ons naar Dublin.

Na terugkeer 's avonds laat zien we dat er nog volop geladen en gelost wordt, zij het niet zo snel en accuraat als in Rotterdam. De kraanmachinist slaagt er zelfs in een forse deuk in een van de containers te slaan. Om middernacht is ons uitzicht door het voorraam volledig dichtgebouwd.

Gelukkig hebben we nog een zijraam vanwaar we de volgende ochtend op groen en lieflijk Ierland uitkijken met een dorpje aan een baai en heuvels op de achtergrond. We rennen naar de brug en horen van de kapitein, die enigszins ontdooit, dat we op de

rivier de Suir varen. Voor we het weten zitten we in een taxi naar Waterford met z'n

middeleeuwse Reginald's Tower. We zijn op tijd terug voor het avondeten, maar hoeven gelukkig niet op te draven voor karaoke.

Bij Cork komt er voor het eerst een loods aan boord. Begrijpelijk; we varen voor ons gevoel uren over de rivier de Lee en soms lijkt het alsof we de kust kunnen aanraken, zo smal zijn de doorgangen. In Cork hebben we veel tijd voor een stadswandeling en lekkere Ierse zoetigheden.

Gelukkig varen we die avond nog bij licht terug. De kapitein, die steeds spraakzamer is, negeert het advies van de loods en maakt een spectaculaire draai in de smalle haven. "Ik ben de kapitein", vertelt hij ten overvloede. Hij duldt geen tegenspraak. De loods en wij kijken gespannen toe, maar het lukt. Op de toren van Blackrock Castle wuift een schoolklas ons uit. De loods gaat van boord en de terugreis naar Rotterdam begint. Dit was vakantie zoals het hoort: reizen zonder haasten en drie mooie Ierse steden zien.

Een barbecue op het dek, met speenvarken, salades en broodjes.

Boeken